

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΘΑΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἑλλάδι, ἔτησίᾳ Δρ. 6
» » ἑξαμήνου » 4
Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ Φρ. 10
» » ἑξαμήνου » 6

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

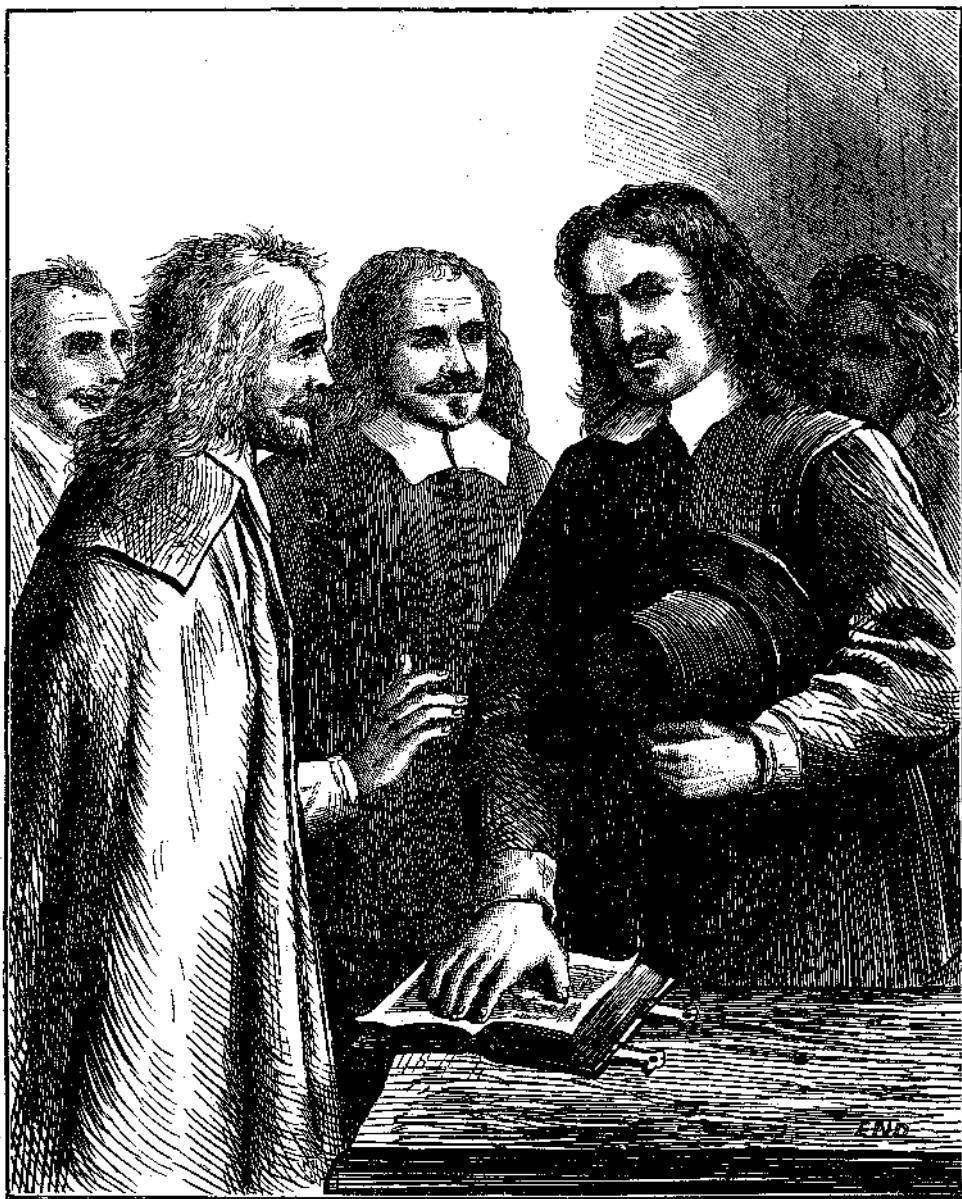
Ὁ Χρηστόφορος Κολόμβος καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς, (συνέχεια), (μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Φ. Π. — Ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Παρισίων καὶ Λονδίνου, ὑπὸ Φρίκ. — Ἡ θεραπεία τῆς ὑμενογόγου κυνάγχης, ὑπὸ Ἀστέρος. — Ὁ θάνατος ἢ τὸ φάσμα τοῦ Κήρηκ. (δραμάτιον μονόπρακτον), ὑπὸ Σ. — Ἡ Σωσάννα Ραμῶ, (ἐπιφυλλίς μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Maurice de Fos. — Ὁφέλιμοι γνῶσεις. — Συμβουλαί. — Εὐτράπελα. — Αἰνίγματα. — Ἀνταποκρίσεις. — Ἀγγελίαι.

Ο ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

(Συνέχεια).

Ὅλαι αἱ ἀπὸ τῶν τρικυμιῶν προερχόμεναι πλευσταὶ αὐτὰ ἐνδείξεις, ὡς καὶ τὸ ἀόριστον ἐκείνο ἐνστικτον, ὅπερ πάντοτε προηγείται τῆς πραγματικότητος, ὡς ἡ σκιά τοῦ σώματος ὄταν ὁ ἥλιος εὐρίσκειται ὀπίσθεν αὐτοῦ, προεδήλουν τῶ μὲν κοινῶ τὴν ὑπαρξίν θαυμάτων, τῶ δὲ Κολόμβῳ τὴν ἀνακάλυψιν ἀγνωστων χωρῶν πέραν τῶν ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν γεωγράφων περιγραφεισῶν ἀκτῶν, ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς ὑδρογείου σφαίρας.

Ὁ Κολόμβος δὲν ἀφῆκε νὰ τῶ διαφύγῃ ἡ κατὰλληλος περίστασις καὶ ἐν τῶ ἅμα ὑπέβαλε τὰ σχέδιά του κατὰ πρῶτον τῆ κυβερνήσει τῆς πατρίδος του ἧτις ἀπέρριψε μετὰ περιφρονήσεως τὰς προτάσεις αὐτοῦ, κατόπιν δὲ τῶ βασιλεῖ τῆς Πορτογαλίας, ὅστις μετὰ πολλὰς ἀμφιβολίας ἠδύοκῆσε νὰ διορίσῃ ἐπιτροπὴν ὅπως ἐξετάσῃ αὐτὰ.

Ὁ Κολόμβος ἐξεταζόμενος ὑπὸ τῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας διορισθείσης ἐπιτροπῆς ἄλλ' αὕτη δι' ἀκατονομάστου δόλου ἐπωφεληθεῖσα τῶν πλην | ἀντησιν ἐν τῇ μονοτόνῳ ζωῇ ἦν διήγε, τοσοῦτ' παραδόξου ἀν-

ροφοριῶν, ὅς ὁ μέγας ἀνὴρ τῇ ἀνεκοίωσεν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσπιστίας, ἀπέστειλε κρυφίως ναυηγὸν πρὸς ἀναζήτησιν τῶν πρὸς δυσμὰς χωρῶν. Οὗτος ὁμως, ἐλλείπει ἰκανότητος, καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, μὴ ἐμπορούμενος δ' ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τῆς ἀπίρου ἐκείνης πίστεως, ἧτις ὑπῆρξεν ἡ ἀληθὴς αἰτία τοῦ θοιχίμου τοῦ Κολόμβου, περιπλανήθη ἐπὶ πολὺν χρόνον δίχην τυχοδιώκτου, καὶ ἐπανῆλθε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τὴν ἐλαχίστην ἀνακάλυψιν. Τὸ περιεργότατον δέ, ὅτι ἀπεκάλεσε πρὸς δικαιολόγησίν του, τὸν δίχσημον Ἴταλόν, φαντασιολόγον!

Ἀγανακτῆσας τότε ὁ Κολόμβος ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τοῦ ἀμείβειν τοὺς φυσιοδίφας, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Πορτογαλίαν, καὶ παρελαθὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν υἱὸν του Διέγον, ἀνεχώρησεν ἐκ Λισσαβῶνος περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1484 διὰ τὸν λιμένα τῆς Πάλου περὶ ἡ ἀκροτάτη πενίαν, καὶ μάλιστα κρυφίως, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συλληψεώς του, παρὰ τῶν δαμειστών του.

Ἡμῖσιαν λεύγην τῆς Πάλου, ὑπῆρχε μονή τις τῶν Φραγκισκανῶν, ἐνθα ὁ Κολόμβος ἐσταμάτησε καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ θυρωροῦ ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ διὰ τὸν υἱὸν του. Ἐνῶ δὲ ἐλάμβανε ταῦτα, τυχαίως διήλθε πλησίον τοῦ ἡγούμενος Ἰωάννης Πιρέζ, ὅστις ἐκπλαγείς ἐκ τοῦ ὕψους αὐτοῦ, καὶ ἀντιληφθεὶς ὅτι ἦτο ἕξενος, τῶ ἀπέτεινε διαφόρους ἐρωτήσεις, ἐξ ὧν ἐπληροφόρηθη τὰ κατ' αὐτὸν ἐν λεπτομερείᾳ.

Ὁ ἡγούμενος ἦτο ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ φυσικῶς ἐλαβε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Κολόμβου, ἀποθαυμάσας μάλιστα τὸ μέγαλεϊον τῶν βλέψεων του. Ἐθεώρησε δὲ ἀξιοσημείωτον συμπύκνωσιν τὴν συν-

θρόνου, μελετώντος γιγαντιαίων επιχειρήσεων, και εν ταύτῳ ἐπειτούντος ἄρτον και ὕδωρ παρά τῆ θύρᾳ τῆς μονῆς του.

Ὁ Ἰωάννης Περέζ ἐσκέφθη ἀμέσως καθ' ἑαυτόν, ὅτι προ- ὤριστο ἰσως ἀπὸ Προνοίας, και ἀπὸ τοῦ βήθους τῆς ἐρη- μίας του νὰ γίνῃ ὁ διερμηνεὺς τῶν σχεδίων τοῦ Κολόμβου παρά τῆ βασιλείᾳ Ἰσαβέλλᾳ, και ὁ ἀπόστολος τῆς ἐν τῷ κόσμῳ μεγάλης ἐπιχειρήσεώς του. Ὅ,τι δ' ἠγάπησεν ἐν τῷ Κολόμβῳ, δὲν ἦτο μόνον τὸ ὄρατον σχέδιόν του, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἡ ὠραιότης αὐτοῦ, ὁ χαρακτήρ, τὸ θάρρος, ἡ με- τριοφροσύνη, ἡ ταπεινότης, ἡ ρητορική του δεινότης, ἡ εὐ- λάβεια, ἡ ἀρετή, ἡ γλυκύτης, ἡ χάρις, ἡ ὑπομονή, ἡ ἀτυ- χία εὐγενῶς φερόμενη, ὅλα ταῦτα ἀπεκάλυπτον χαρακτῆρα ποσοῦτῳ ἀξιοσημειωτον και ἀξιάχαστον, ὃν οἱ μικρὰν τῆς κοι- νωνίας ἡσυχῶς ζῶντες γνωρίζουσι νὰ ἐκτιμῶσι μόνον, και ἐν- νοουσι ὅτι, τοιούτῃ τελειότητι πηγάζει ἐκ τῆς θείας ἐκείνης πηγῆς, ἣτις δὲν ἐπιτρέπει τὴν λήθην και ἐμψυχώνει τὸν θαυ- μασμόν. Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην συνδιάλεξιν, ὁ ἱερωμένους οὐχὶ μόνον ἀπέδειξε τὴν πρὸς τὸ ἔργον του πεποιθήσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἔδωκε τὴν καρδίαν του, ἣν κατὰ περίεργον σπᾶν, δὲν ἀπέσυρε ποτε. Οὕτως ὁ Κολόμβος ἀπέκτησεν ἕνα φίλον.

Και ὄντως ἀπὸ τῆς μονῆς τοῦ Ραβίδα ἡ διάνοια τοῦ Κο- λόμβου λαβοῦσα πτέρυγας, ἐπέταξε μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Ἰσπανίας. Ἐν δὲ τῇ πολυτλήμονι ἱστορίᾳ τοῦ μεγάλου τού- του ἀνδρός, τρία ὀνόματα δέον νὰ χαραχθῶσι χρυσοῖς γράμ- μασι, τὸ τοῦ Τοσκανέλλᾳ, τοῦ Ἰωάννου Περέζ, και τὸ τῆς βασιλείσσης Ἰσαβέλλας!

Ὁ Ἠγούμενος τῆς μονῆς ἔδωκε συστατικὴν ἐπιστολὴν τῷ Κολόμβῳ διὰ τὸν Φερδινάνδον δὲ Ταλαθέρα, πνευματικὸν ἱερέα τῆς βασιλείσσης, ὁδηγόν, και τὰ ἀναγκαζοῦντα αὐτῷ χρή- ματα, ἐνδύματα κτλ., ὅπως παρουσιασθῆ εἰς τὴν αὐλὴν.

Τότε ὁ μέγας ἀνὴρ μετὰ συγκινήσεως εὐχαριστήσας τὸν ἄγιον πατέρα, ἀπῆλθε τῆς μονῆς μετὰ τὰς ἐλπίδας ἀνεπτερω- μένας, και διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν Καρδούην, ἔνθα διέ- μενος τότε ὁ τε βασιλεὺς Φερδινάνδος και ἡ Ἰσαβέλλα. Πλὴν ἡ μεγίστη ἀπάτη τὸν ἀνέμενεν ἐκεῖ. Δὲν κατῴρθωσεν οὐδὲ κἄν ἀκράσιν νὰ τύχῃ παρ' αὐτοῖς, οἱ δὲ αὐλικοὶ εἰρωνικῶς ἐμειδιῶν ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀνθρώπου καταστήσαντος ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐλευσιότητι, και τολμῶντος νὰ ὁμιλῇ περὶ κατακτήσεως τοῦ κόσμου. Ἡ ταπεινὴ αὐτοῦ ἐνδυμασία ἀπέτελει ὄντως τερα- τώδη ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν βλιέμων του. Συνεπῶς δὲ ἐνταῦθα μετεχειρίσθησαν αὐτὸν ὡς ἀληθῆ φαν- τασιοσκόπον.

Ἡ αὐλὴ τῆς Ἰσπανίας ἐν τούτοις δὲν ἀπέριψε τὰς προ- τάσεις του, πλὴν τὰ ἔτη παρήρχοντο χωρὶς νὰ μεταδληθῶσι ποσῶς αἱ διαθέσεις αὐτῆς. Ἐκείνο δὲ, ὅπερ τὸν ἔσωσε, ὑπῆρ- ξεν ἡ θαυμασία πηγὴ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, ἐξ ἧς ἦντλει ἀ- καταπαύστως δυνάμεις, και ἡς ἡ ἐστία δὲν ἐσθένυτο ποτέ. Ἀπ' ἐτέρου δὲ, ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων του, τὸ αἰσθημα τῆς πειθοῦς, ἣτις ἐκυριάρχει εἰς τὰς συζητήσεις του, προσεῖλκον βαθμηδὸν νέους προσυλῆτας.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολεδῆς ἐκπλαγείς ἐκ τῶν γεωγρα- φικῶν γνώσεων τοῦ Κολόμβου κατῴρθωσε νὰ λάβῃ ἀκράσιν παρὰ τῷ μονάρχῃ ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου του· μετὰ δύο ἐτῶν δὲ παρέλευσι, ὁ Κολόμβος ἐγένετο τέλος δεκτὸς παρουσια- σθείς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ἐν μετριοφροσύνῃ ἀπλοῦ μὲν ἀν- ἀνθρώπου, ἀλλὰ κατόχου φόρου, ὃν ἤρχετο νὰ καταθέσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ μονάρχου, ὅστις εἰς ἀνταπόδοσιν οὐδὲν ἠδύ- νατο νὰ τῷ χρηρήσῃ. «Σκεπτόμενος τί ἤμην κατὰ τὴν στιγ- μὴν ἐκείνην τῆς ἀκράσεως, ἔγραφε ὁ ἴδιος βραδύτερον, ἐχάνο- μιν εἰς πέλαγος συγχύσεως, δουλοφροσύνης, πλὴν συλλογίζο- μενος ὅτι ἤμην κομιστῆς πολυτίμου πράγματος, ἐξισούμην πρὸς τὸ στέμμα· δὲν ἤμην ἐγὼ, ἀλλ' ὄργανον τοῦ Θεοῦ, χρησιμεύσαν ἀπλῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν μεγάλου σχεδίου».

Οἱ πρίγκιπες ψυχρῶς ὑπεδέχθησαν αὐτόν, παραπέμψαντες

τὴν μελέτην τῶν σχεδίων του εἰς ἐπιτροπήν, ἣτις ἐμελλε νὰ συνεδριάσῃ εἰς τὴν Σαλαμάνκαν.

Τὶ δ' ἀπέγινε; Περιττόν νὰ τὸ ἐκθέσωμεν, διότι εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν προτέρων. Τὸ σχέδιον καταδικασμένον ὃν ἀρχῆθεν, ὁ Κολόμβος και πάλιν ἀπεπέμψθη!

Ἀποθαρρυνθείς τότε ἀλλὰ μὴ καταβληθεὶς εὐτυχῶς, ἐνῶ ἡ- τοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ τῆς Ἰσπανίας, φίλος του τις τὸν ἠμπό- δισεν, ὑποσχθεὶς αὐτῷ τὴν προστασίαν τῆς βασιλείσσης.

Και ὄντως, μολοντί αἱ ἀρχίζονται ἐκ νέου διαπραγματεύ- σεις δὲν κατέληξαν εἰς αἰσιον πέρας, ἐν τούτοις κἄπως ἐδόθη σπουδαιοτέρα προσοχὴ εἰς τὰς ιδέας του, και δὲν ἐθεωρήθη πλέον ὡς φαντασιοσκόπος.

Ὁ Κολόμβος ἀνέπνευσε τότε, και δὲν ἀνεχώρησε. Μετὰ πολλὰς δὲ διαπραγματεύσεις ἔτυχεν ἀκράσεως παρὰ τῇ βα- σιλείσῃ, ἐν εἴτει 1492, ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Σάντα Φέ, παρὰ τῇ Γρενάδῃ, ὅτε ἐωρτάζετο ἐν θριάμβῳ ἡ ἐκπόρθησις τοῦ τελευταίου φρουρίου τῶν Μουσουλμάνων ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν. Ἐκεῖνος δὲ, ὅστις μῆνας τινὰς βραδύτερον ἐμελλε νὰ δωρήσῃ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ κόσμου τῇ Ἰσπανίᾳ, ἠκολούθει τα- πεινῶς τὴν αὐλὴν, ἐν ἀμυρότητι, λήθῃ, και παραγῶρισε!

Τέλος αἱ διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς νέας διορισθείσας ἐπι- τροπῆς ἐπανελήθησαν, ἀλλὰ τοσαῦτα δυσχέρεται τῷ παρεμ- βλήθησαν και τοιαῦτα ποταπαὶ προτάσεις τῷ ἐγένοντο ἀπὸ μέρους μελῶν τινῶν αὐτῆς, ὥστε ὁ Κολόμβος ἀναλογιζόμενος τὴν σπουδαιοτήτα τῆς ἐπιχειρήσεως, μεγαλοφρόνως σκεφθείς, ἐζήτησε βασιλικὰς συνθήκας. Ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τῶν μερῶν κυριαρχοῦντος τοῦ ἀνευδῶτου, ἐπῆλθε ρῆξις.

Τότε ὁ Κολόμβος μετανοήσας, ὅτι ἀνεμίχθη πρὸς τὴν αὐ- λὴν, ἀπεφάσισεν ὀριστικῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἰσπανίαν και τὸ σχέδιόν του, και οὕτως ἀνεχώρησεν ἐκείθεν περὶ τὰς ἀρ- χὰς τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1492 ἔτους. Ἡ βασιλικὰ ὄμως ἐνθαρρυνθείσα ἐκ τῶν παραστάσεων τῶν φίλων αὐτοῦ και ταύ- της, ἔστειλε ἀμέσως ἐκτακτον ἀπισταλμένον νὰ τὸν ἐπανα- φέρῃ. Ἐν τῷ ἀκρατῆτῳ δὲ ἐνθουσιασμῷ αὐτῆς, και παραφερ- θείσα ἐξ ἀληθοῦς πατριωτισμοῦ, βλέπουσα, ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν ἔστεργε νὰ διαθέσῃ τὸν βασιλικὸν θησαυρόν του. «Αἱ! τότε, εἶπεν αὐτῇ, ἀναλαμβάνω ἐγὼ μόνῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, ἀποκλειστικῶς διὰ τὸ προσωπικόν μου στέμμα. Ὁ ἀνεχυ- ρισμὸς δὲ ἐν ἀνάγκῃ και αὐτὰ τὰ κοσμήματά μου και τι- μαλφῆ ἀντικειμένά μου, ὅπως ἐπαρκέσω εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς θαλασσίας ταύτης ἐκδρομῆς».

Ὁ Κολόμβος δὲν ἐπέθετο νὰ ἐπανέλθῃ, πλὴν ὅτε τῷ εἶ- πον, ὅτι ἡ βασιλισσα συμμετέχει τοῦ ἐνθουσιασμοῦ και τοῦ ζήλου του πρὸς τὸ μέγα ἔργον, ἐγένετο ἐξαιτίας χαρᾶς, και αἶφνης τότε εἶδε ἐν πραγματικότητι αἰρούμενον τὸν καταραμέ- νον διάφραγμα, ὅπερ πρὸ εἰκοσιπενταετίας τῷ ἐφραξε τὴν διόδον.

Τῇ 19 Ἀπριλίου 1892 ὑπεγράφησαν οἱ ὅροι τῶν συμρι- νῶν, ὁ δὲ Κολόμβος ἔλαβε τὸν κληρονομικὸν τίτλον τοῦ ναυ- ἀρχου και ἀντιβασιλέως τῶν χωρῶν, νήσων και θαλασσῶν, ἃς ἠθέλην ἀνακαλύψῃ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου τρία πλοῖα ἡ- τοιμάσθησαν πρὸς ἀπόπλουν. Ὁ Κολόμβος ἀνύψωσε τὴν ση- μαίαν του ἐπὶ τοῦ πλοίου Ἁγίας Μαρίας, ὁ Μαρτίνος πλού- σιος ναυτικός, γενναίως προσφερθείς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν, διηύθυνε τὸ δεύτερον πλοῖον Πίντα, και εἰς τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ὁ Βικέντιος Πίντζων τὸ τρίτον, ἡ Νίνα καλού- μενον.

Ὁ Κολόμβος τότε διῆγε τὸ πεντηκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, και μετὰ εἰκοσιπενταετῆ ἀγῶνα, ἀφοῦ ὡς ἐπαί- της κατῴρθωσε νὰ προσλιπαρήσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς αὐλῆς και τῶν πλουσίων, ἐπεβιβάσθη τῇ 3 Αὐγούστου ἐκ τοῦ λιμένος Πάλλου, κατευθυνόμενος πρὸς τὸ ἄγνωστον και μεστὸν κινδύ- νων πέλαγος!

(Ἔπεται συνέχεια)

Φ. Π.

(1) Βεβαιούται ὅτι ὁ Κολόμβος εἶχεν ὑποβάλῃ τὰς πρὸς ἀνακάλυψιν νέων χωρῶν πρὸς δυσμάς τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὁκεανοῦ του και εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυ- βέρνησιν και εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, αἵτινες ἀπαρρίφθησαν.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Φύσεως» διεπραγματεύθημεν τὸ ζήτημα τῆς πρώτης ὑποβρυχίου τηλεφωνικῆς συγκοινωνίας, ἣτις ἐσχάτως, ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς, ἐπετελέσθη μεταξὺ τοῦ Buenos-Ayres και τοῦ Montevideo, ἐν Ἀμερικῇ, και ἐξεφράσαμεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι τοῦτο θέλει συντελέσει εἰς τὴν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος λύσιν τοῦ προ- βλήματος τῆς ὁμοίας ἐγκαταστάσεως και μεταξὺ Παρισίων και Λον- δίνου, αἰρωμένων τῶν μέχρι τοῦδε ὑφισταμένων δυσχερειῶν.

Και ὄντως αἱ τελευταῖαι ἡμέραι ἐξ Εὐρώπης ληφθεῖσαι ἰδιαίτε- ραι ἀνταποκρίσεις μᾶς πληροφοροῦσιν, ὅτι τὸ ζήτημα βαίνει ἤδη πρὸς τὸ περατοῦσθαι.

Ἐν συνεδριάσει τινι τῆς Ἀγγλικῆς Ἐταιρίας ὑπὲρ τῆς Προόδου τῶν Ἐπιστημῶν, γενομένη ἐν Νιουκάστελ, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὁ κ. Preece εἶχεν ἐκθέσει τὸς λόγους και τὸ πόρισμα τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων πειραμάτων, δι' ὧν οὗτος ἐπέθετο εἰς τὸ δυνατὸν τῆς πραγματοποιήσεως τηλεφωνικῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Λονδίνου και Παρισίων. Πλὴν, μολοντί αἱ θεωρίαι αὐταὶ ἔλυον τὸ πρόβλημα ἐξαισίως εἰς τὸν χάρτην, ἐπιτοπίως αἱ γενόμεναι δοκιμαί- εἶχον ἀποδείξει, ὅτι γραμμὴ ἀποτελουμένη ἀπ' ἐνὸς μὲν ἀπὸ σιδήρου ἐνεργου σύρματος, και ἀπ' ἐτέρου ἀπὸ ὑποβρυχίου χαλκίνου, παρου- σίασεν ἠλεκτροστατικὴν τινα δύναμιν, καλύουσαν τὴν ἀπόλυτον ἡ τοῦ- λάχιστον τὴν μερικὴν διέλευσιν τοῦ ἀναγκαίου πρὸς συγκοινωνίαν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Συνεπῶς δὲ τούτου, ἡ προσοχὴ τοῦ ἀναλαβόν- τος τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος κ. Preece ἐπεδόθη εἰς τὴν ἄρσιν τῶν ὑπαρχόντων αἰτίων ἐν τῇ γραμμῇ. Καὶ ὡς ἀποδεικνύεται ἤδη ἐκ τῶν πραγμάτων, (δρα φύλλον «Φύσεως» ἀριθ. 15) ὁ κ. Preece ἐπιτυχῶς ὑπολόγησε μετὰ ἠλεκτρικῆς ἀκριβείας, εἴρε τὴν θεωρητικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, πλὴν αἱ πρακτικαὶ αὐτοῦ δοκιμαίαι δὲν εἶχον εἰ ἀπο- δείξει και ἐμπράκτως τὸ ἀναμφισβήτητον τῶν ὑπολογισμῶν του, ὅτε προλαβοῦσα αὐτόν ἡ Διεθνὴς Ἐταιρία τῶν Τηλεγράφων και Τη- λεφῶν ἐφήρμισε τὰς ἀρχὰς ταύτας πᾶνυ ἐπιτυχῶς, ἐν τῇ ἐσχά- τως κατασκευασθείσῃ τηλεφωνικῇ γραμμῇ, μεταξὺ Montevideo και Buenos-Ayres, ἣτις λειτουργεῖ ἀπροσκόπως. Συνεπῶς τούτου, ἐναί- ριοι γραμμὰ ἀποτελοῦμεναι ἐκ χαλκίνου σύρματος κατασκευάζον- ται περὶ τοσοῦτος ἤδη ἐν ταῖς προετοιμασίαις Ἀγγλίας και Γαλλίας, καλῶδιον δὲ φέρον διπλοῦς ἠγωγούς προετοιμάζεται ἐπίσης δι' ἐξό- δων τῶν δύο κυβερνήσεων, ὅπερ καταδουθήσεται μεταξὺ τῶν ἀκτῶν Kent και Sangate, και ἐνωθήσεται πρὸς τὰς δύο γραμμάς, αἵτινες σὺν τῇ ὑποβρυχίῳ γραμμῇ θ' ἀποτελέσωσι εἰδικὸν μεταλλικὸν ἐντελεῖς κύκλωμα διὰ τηλεφωνικὴν συγκοινωνίαν, σύμφωνον πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἠλεκτρικῆς ἀποστάσεως, ἀντιστάσεως και ἀγωγιμότητος τῆς ὅλης συνθέτου γραμμῆς. Ἐλπίζεται δὲ, ὅτι ἡ ἐγκατάστασις αὕτη ἔσται ἐπι- τυχεστέρα ἐκείνης. Τούτωνθεν δύνανται τις νὰ προῖδῃ, ὅτι ἡ τηλεφω- νικὴ αὕτη συγκοινωνία ἔσται ἐξαιρετικῶς καθ' ὅλα, διότι τὸ ἐξαργύ- μενον τῆς ὁλικῆς ἀντιστάσεως τῆς γραμμῆς (εἰς μονάδας ohms), διὰ τῆς ὁλικῆς ἰκανότητος (εἰς μονάδας microfarads), δὲν θὰ ὑπερβῆ τὰς 5900 μονάδας, ἐνῶ ἐν τῇ κατασκευασθείσῃ ἐσχάτως τηλεφωνικῇ γραμμῇ μεταξὺ Buenos-Ayres και Montevideo, τὸ ἐξαργύμενον εἶ- ναι ἴσον πρὸς 10,400 μονάδας.

Τὸ διὰ μέσου τοῦ πορθμοῦ καταδουθήσασθαι καλῶδιον θὰ φέρῃ τέσσαρα σύρματα, αἱ δὲ σχετικαὶ ἰδιότητες αὐτοῦ ἐν τῇ κατασκευῇ ἐτέθησαν, ἀφοῦ καλῶς και ἐνδιαφερόντως ἐμελετήθησαν οἱ τεχνικοὶ ὅροι ἅπαντες.

Τὸ καλῶδιον τοῦτο κατασκευαζόμενον, ὡς προεῖπομεν, εἶναι ἐν τῷ περατοῦσθαι, και ὡς ἤδη τὸ ἔργον προβαίνει, ἐλπίζεται ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους, ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Παρισίων και Λονδίνου ἔσται τετελεσμένον γεγονός.

Φρίκ.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΜΕΝΟΓΟΝΟΥ ΚΥΝΑΓΧΗΣ

Ὁ Δόκτωρ Delthil ἀνεκοίνωσεν ἐσχάτως τῇ ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳ τῆς Ἰατρικῆς σπουδαίαν ἀνακάλυψιν ἐπὶ τῆς θερα- πείας τῆς ὑμενογόνου κυνάγχης.

Ἡ νόσος αὕτη, ὡς γνωστὸν, παρουσιάζει ψευδεῖς ὑμένες οἵτινες ἐπικαθῆνται ἐν τοῖς ἀναπνευστικοῖς σωλήσι, τῇ τρα- χείᾳ, και ἐνίοτε ἐν αὐτοῖς τοῖς βρόγχοις. Ὁ δόκτωρ Delthil παρετήρησεν ὅτι αἱ ἰνώδεις αὐταὶ ἀποθέσεις διελύοντο ἐν ὀλί- γαις στιγμαῖς, ἀμα ὡς ἐπήρχετο εἰς ἐπαφὴν αὐτῶν ἐκ κατρα- μίου ἀναθυμιάσεις τῆς τερεβινθίνης.

Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης βασιζόμενος, κατῴρθωσε νὰ σώσῃ ῥέγγοντα και σχεδὸν τεθνεῶτα παιδιά, θεωρηθέντά ἀ- πολόλοτα, και ἀφοῦ μάλιστα τοῖς εἶχε ἐνεργηθῆ τραχειο- τομία.

Ἀρκεῖ τις ν' ἀνάψῃ παρὰ τῇ κλινῇ τοῦ ἀσθενοῦς μίγμα τερεβινθίνης και κατραμίου. Ὁ θάλαμος θὰ πληρωθῇ ἀπὸ μαύρου και πυκνοτάτου καπνοῦ, ἐξ οὗ οἱ παρῆστώτες δὲν θὰ δύνανται μὲν πλέον νὰ βλέπωσιν ἀλλήλους, πλὴν οὐδεμίαν δυσφορίαν θὰ αἰσθανθῶσιν.

Τὸ παιδίον τότε ἀναπνέει ἰσχυρῶς και ἠδονικῶς τὴν ρητι- νώδη ταύτην ἀτμόσφαιραν, ἐν βραχυτάτῳ δὲ χρονικῷ δια- στήματι οἱ ψευδεῖς ὑμένες ἀποσπῶνται και ἐξέρχονται ἐν εἴδει φλεγμάτων (καταρροϊκῶν πτυσμάτων), αἵτινα περισυλλε- γόμενα ἐν τινι ποτηρίῳ, ἐξακολουθοῦσιν ὀφθαλμοφανῶς δια- λυόμενα.

Μετὰ τοῦτο ὁ δόκτωρ πλύνει τὸν λάρυγγα τοῦ παιδίου μετὰ κοκτάρ και ὕδωρ ἀσβέστου, και οὕτω μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέ- ρας ὁ ἀσθενὴς εἶναι ἐντελὸς ὑγιῆς.

Ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω θεραπευτικῆς ἰδιότητος, τὰ καπνί- σματα ταῦτα ἀποδεικνύονται και ἐξαιρετικὰ ἀπολυμαντικὰ ἀντιφάρμακα κατὰ τῶν παρασίτων και μικροβίων. Ὅσο δὲ πλησιάζουσι τοὺς ἀσθενεῖς διαρκούσης τῆς ἐκτελέσεως ταύ- της, ἰδίως τὰ παιδιά, οὐδέποτε θ' ἀποκτήσωσι τὴν τρομε- ρὰν ταύτην νόσον.

Συνεπῶς ἡ ἀπλῆ αὕτη θεραπεία εἶναι ἀντιφάρμακον ἀπο- τελεσματικώτατον και ἐν ταύτῳ πολυτίμονον προφυλακτικόν και προληπτικόν μέσον.

Ἀστὴρ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Η ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΗΡΚΗ

(Δραματικὸν μονόπρακτον)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Δεσποινὴς Ραχήλ, Ξενοφῶν Μαυρέϊκος μνη- στήρ της, Δαυῖδ πρῶν ἑραστής της, Θεοδώρα ἐξαδέλφη της Ραχήλ, Φωνή.

Η ΣΚΗΝΗ ἘΝ ἘΞΟΧῃ

Ἀθήουσα παλαιῶ ῥυθμοῦ. Εἰς τὸ βάθος μεγάλη νελόφρακτος θύρα βλέπουσα πρὸς τὸν κήπον. Δεξιᾷ, πλῆστον παραθύρου, κλειδοκύμβαλον, και παρ' αὐτῷ 2 ἀνάκλιτρα. Ἐξω τοῦ παραθύρου δάσος, και εἰς τὸ βάθος ἐρείπια πύργου και οελήγη.

Σ Κ Η Ν Η Α'.

Ραχήλ, Θεοδώρα.

Θεοδώρα (καθήμενὴ ἐπὶ ἀνακλίτρου, κρατοῦσα φωτο- γραφίαν τινά, και στρέφουσα πρὸς τὴν Ραχήλ, ἣτις περιφέ- ρεται σύντρος.)

Τί θὰ αἰσθάνεσαι, ὦ ὠραία μου ἐξαδέλφη, ὑπὸ τοῦ ἀγ- γέλου τούτου λατρευομένη! (δεικνύουσα τὴν φωτογραφίαν)

Ναί! φημίζεται και είναι καλλονής και τόλμης πρότυπον ο Ξενοφών, ο τολμηρός μνηστήρ, όστις τό χιονώδες κρύνον νυμφεύεται (μετά μελαγχολικού μειδίσματος) "Αχ!... διατί να μην είμαι και εγώ ωραία!

Ραχήλ. Σιώπα, σιώπα Θεοδώρα μου. Άρκει ή τότη λύπη μου.... Να ήξευρες....

Θεοδώρα. Άλλά τί έχεις πάλιν και είσαι κάτωχος; σύ φάνεσαι πολύ τετραγαμένη. Είπέ μοι, τί σου συνέβη; τί τό κρύπτεις από έμέ.

Ραχήλ. Θεοδώρα, σύ γνωρίζεις όλας τας σελίδας του βίου μου. Άκουσε, γνωρίζεις ότι πρό του Ξενοφώντος, ήτο μνηστήρ μου ο Δαυίδ, όστις με ήγάπα περιπαθώς, και τον όποτον ώρκίσθη να άγαπώ μέχρι τάφου.

Θεοδώρα. Ούψ!... και σύ μ' αυτόν! Μά, ώρα, στιγμή δεν παρέρχεται, χωρίς να σου έλθη εις τον νουν καμμία κακή ιδέα.

Ραχήλ. Έχεις δικαίον να εκπλήττεσαι. Είμαι παράδοχος. Και όμως, πολύ καλά αισθάνομαι, ότι δικαίως λυπούμαι....

Πίστευέ με Θεοδώρα, όσον περισσότερο έγγίζει ή ώρα των γάμων μου, τόσον περισσότερο με καταλαμβάνει θλίψις. Θα σε είπω κάτι, και είπέ με ιδιότροπον, είπέ με μαράν, άν θέλεις. Χθές έβγήκα εις τό παράθυρον τούτου, πριν κοιμηθώ ήτο άργά. Ο ύρανός ήτο λαμπρός, και εύωδια τριανταφύλλων ήρχετο από τον κήπον. Μακράν δέ, πολύ μακράν, ήκούετο μουσική, ήτις έπαιζε, άν δεν άπατώμαι, τήν ύπεραν του Έρνάνη. Όποια άρμονία!.. όποια μαγεία!.. πίστευσε, μου ήλθαν εις τους όφθαλμούς γλυκά δάκρυα... Η καρδιά μου έπληρώθη από αίσθημα ευεξίας, ειρήνης, εύτυχίας. Ησθανόμην, ότι άνεγεννώμην. Αίφνης, μου ήλθεν εις τον νουν ο Δαυίδ. Ο Δαυίδ, του όποτου ή ένθυμησις είναι αδύνατον να άφήση άκαταπολιόρχητον τον νουν μου, και τον όποτον και εις αυτά τά όνειρά μου πολύ συχνά τον άπαντώ τρομερόν, με σπινθηροβολούντας όφθαλμούς, όθεν ρέει έκχυνόμενον άντι δακρύων, μίσος. Και ένφ ένθυμούμην τας νύκτας, τας όποίας ήμην μόνη μετ' αυτού εις τον κήπον μας, και έμαυτήν διαλεγόμενην προσφιώς προς αυτόν, και εκείνον καθή-

μενον παρά τους πόδας μου, άκούω αίφνης φωνήν τινα, προδίδουσαν άλλος μάλλον, ή όργήν, ήτις μοι έφάνη ότι ήλθεν από τον χαλασμένον αυτόν πύργον, (δεικνύουσα προς τά έξω του παραθύρου) λέγουσα! «Κρίσις! Ω κρίσις! έως πότε κρίσις!» Η φωνή αυτή ώμοιάζε με τήν φωνήν του Δαυίδ τόσον, ώστε θα ενόμιζε τις ότι φωνάζει αυτός. Κατετρόμαξα, και έστάθη αδύνατον να κλεισω μάτι όλην τήν νύκτα. Σύ, τί λέγεις, δι' όλα αυτά Θεοδώρα;

Θεοδώρα. Λέγω, ότι είναι αυτόχρομα αποτελέσματα τής εξάψως τής φαντασίας σου, φίλη μου.

Ραχήλ. Λέγουσιν, ότι εις τον πύργον αυτόν, ειχε κατοικήση ο Κήρκη.

Θεοδώρα. Ποίος Κήρκη; ποίος είναι αυτός ο Κήρκη πάλιν; Τί παραμύθια του Όμηρου με λέγεις;

Ραχήλ. Όχι! δεν έννοώ τήν Όμηρικήν Κήρκη, Θεοδώρα. Ο Κήρκη, τον όποτον σοι λέγω, ήτο εις εξ εκείνων, των όποτων ή μορφή εκάλυφθη ένωρίς υπό τον μυθικόν πέπλον. Ητο άστρονόμος, και άν πρέπει να πιστεύση τις τήν φήμην, ειχε καλλονήν και χάριν άγγέλου. Ο Κήρκη από τής παιδικής αυτού ήλικίας κατελήφθη υπό σφοδρού έρωτος, προς τήν Έλισσάβητ Διθάρδ, νεάνιδα ωραιότατην και ευγενούς οικογενείας, ήτις και αυτή τον ήγάπα σφοδρώς και περιπαθίστατα, άλλ' όμως έμεινε άγνή. Ο έρωσ αυτός, εις ουδέν άπέληξε. Πριν τελείωση τας σπουδάς του ο Κήρκη, μαθάνει ότι οι γονείς τής Έλισσάβητ θέλοντες να τήν νυμφεύσωσι μετ' ατιος ευγενούς Φλωρεντιανού, τον Γαβριήλ δε-Γάβα, καταφύγει αυτή εις μοναστήριον, διότι δεν δύναται να συζήση μετ' άλλου. Ο Κήρκη έμεινε επί πολύ άπαρηγόρητος. Περιλυπος παρήτησε τότε τήν Βραίλαν, περιήλθεν όλην τήν Γερμανίαν και Ιταλίαν, πλην και ο έρωσ τον παρηκολούθει παντού. Έδόθη εις τας ήδονάς, εις τας διασκεδάσεις, εις τας άσωτίας, εις τας άκολασίας, πλην εις μάτην. Προσεπάθησε να άγαπήση άλλας γυναίκας, πλην και τούτο έστάθη άνωφελές, διότι ο παλαιός έρωσ του άνεφαίνεται πάντοτε υπό τους νέους. Μετά ταυτα έγύριζεν από τόπου εις τόπον, ως έρημίτης, και έγγραφε στίχους. Μετά έξαιετή δέ χωρισμόν, ήσθάνθη αίφνης έπιθυμίαν να επανιδή τήν Έ-

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ραχήλ, Ξενοφών και Θεοδώρα [κοιμωμένη].

Ξενοφών [κλίων]. Δεσποινίς επιτρέπεται;

Ραχήλ [έγειρομένη]. Εισέλθετε.

Ξενοφών [είσερχόμενος μετά προσυλίψεως]. Συγγνώμην. Έξακολούθησα παρακαλώ τήν μουσικήν. Είναι αληθές, ότι εισέρχομαι όλίγον άποτόμως, πλην συγχωρήσατε τήν αυθάδειάν μου, τήν όποϊαν και εγώ ο ίδιος συναισθάνομαι.

Ραχήλ [δίδουσα αυτόν κάθισμα]. Καθήσατε.

Ξενοφών [καθήμενος]. Έξακολούθησα παρακαλώ.

[Η Ραχήλ επανακάθεται και επαναρχίζει τόν χορευτισμόν. Ο Ξενοφών όλίγον κατ' όλίγον κλίει προς τήν Ραχήλ και θεωρεί αυτήν με πάθος. Είτα, τα πρόσωπα άμφοτέρων ώγειώσι, και οι όφθαλμοί των μετ' όλίγον συναντιώνται. Ο Ξενοφών αίφνης άγειρείται, ως άφπνικίζόμενος, και κλαίων εκ συγκινήσεως, άρπάζει τας χείρας τής Ραχήλ και τας καταγυλεί ύποτονθορίζων Ραχήλ μου! ζγγελέ μου; πότε θα γίνης ιδική μου;

Ραχήλ [περιβάλλουσα και φιλούσα αυτόν]. Φίλιτάτε μου, σ' έσενα ή ψυχή μου δια πνυτός.....

[Άκούεται έξωθεν φωνή τρέμουσα και προσφερομένη μετά φρίκης και άγωνίας].

Φωνή. Άπιστη!... Ραχήλ.

Ραχήλ [ως ήλεκτρισεύσα υπό μεγάλου τινός σπασμού]. Ά! [άχροαζομένη] Ξενοφών... ήκουσε σύ, τίποτε;

Ξενοφών [πεφοβισμένος]. Όχι! Άλλά τί τρέχει;

Ραχήλ [τρέμουσα]. Μοι φαίνεται, ότι ήκουσα φωνήν.... εις.....

Ξενοφών. Πρός θεού Ραχήλ μου. Όμιλείτε χαμηλότερον θα έξυπνήσητε τήν Θεοδώραν. Όταν είμαι πλησίον σας μη φοβείσθε... πλην δεν βλέπω τίποτε... Έσο ήσυχος. [Η Ραχήλ ήουράζει όλίγον, ο δε Ξενοφών, γοατίζει έρώπιόρ της]. Λοιπόν ζγγελέ μου, από αύριον παύω του να ήμαι πλέον μνηστήρ σου. Θα γίνω σύζυγός σου. Άχ! πότε

λισσάβητ. Φθάνει εις Βραίλαν, όπου μαθάνει ότι ή Έλισσάβητ μετ' τριετή διαμονήν εν τώ μοναστηρίω ύπανδρεύθη τον Γαβριήλ δε Γάβα, διότι όλοι έλεγον αό Κήρκη δεν υπάρχει πλέον. Εις Ιταλίαν ήσθάνησεν βαρείως, και άπέθανεν. Ο Κήρκη τότε εκ τής θλίψεως του άμέσως ήσθάνησε και κατ' τας προαιθήσεις του πυρετού, προΐδεν, ως εν όράματι, τον θάνατον τής Έλισσάβητ, και τήν ψυχήν αυτής, μεταβαίνουσαν εις τήν σελήνην. Τώντι ή Έλισσάβητ μαθηάνουσα, ότι ο Κήρκη τον όποτον ύπερηγάπα επανήλθεν, έπαθεν έπαισθητώς εκ τής θλίψεως ή ύγεια τής, και μετ' όλίγον άπέθανε. Συμπάσχων δέ και ο Κήρκη, άπέθανεν μετ' όλίγον και αυτός, εις τον πύργον αυτόν. Λέγουσιν δέ, ότι ή Έλισσάβητ, όταν άπέθανεν ο έραστής τής, καταβαίνει από τής σελήνης και άνέλκει αυτόν εις τον δορυφόρον μετ' αυτής. Έκτός δέ τούτου λέγουσιν έτι, ότι περι τό μεσονύκτιον είδον τό φάσμα του πλανώμενον επί των έρειπίων του πύργου αυτού. Προχθές άκόμη....

Θεοδώρα. Παραμύθια τής μάμμης μου! Μήπως και σύ μετενόησας διά....

Ραχήλ. Τί λέγεις Θεοδώρα!...

Θεοδώρα. Συγγνώμην. Άλλ' ως άφήσωμεν αυτά πλέον. (βραχεία σιγή.) Άληθές έχω καιρόν να σε άκούσω παινίζουσαν. Έλα Ραχήλ. (άναρχάζει τήν Ραχήλ να καθήση.) Καθήσαι εδώ να παίξης ένα βάλι, ή τό τεμάχιον εκείνο.... (προσπαθούσα να ένθυμηθ.) Ά! τον άποχαιρισμόν εκείνον....

Ραχήλ. Ά! ήξεύρω ποίον θέλεις (καθίει πρό του κλειδοκωμβόλου) Άς είναι, από τό άπαιτείς... (Η Ραχήλ άρχίζει τόν άποχαιρισμόν του Σούβερτ. Κατ' άρχας τό πρόσωπον τής Θεοδώρας λαμβάνει έκφρασαν εύδαιμονίας, είτα κλίει τήν κεφαλήν όλίγον κατ' όλίγον και άποκοιμάται. Η Ραχήλ εξακολουθεί να παινίζει. Μετ' όλίγον ή προς τον κήπον θύρα άνοίγεται και φαίνεται ο Ξενοφών, ο μνηστήρ τής Ραχήλ, όστις ίσταται επί του κατωφλίου, και παρατηρεί περίφοδος περίξ. Η Ραχήλ μεταστρέφεται και θεωρεί αυτόν έκστατική).

κόμη, έξαρτωμένης τής ζωής του ήδη εκ του τελευταίου τούτου φυσίγγιου.

Πλην δεν τον έμελλε και τόσον πολύ, διότι τήν ζωήν του ήδύνατο να δώση διά τό τίποτε, αλλά τό να βλέψη τον έχθρόν του τόσω πλησίον, δέκα βήματα μακράν αυτού, χωρίς να δύναται έστω και μικράν άμυγήν να του προξενήση, εξ έννοικής περιστάσεως τής τύχης, και να τρέμη από τον φόβον τής άποτυχίας, τούτο τον έκαμνε να άγανακτ ή λυσσώδως!

Ο δε κ. Βουγās έντελώς άπαθής έπεριμενε.

Δέκα λεπτά τής ώρας παρήλθον άγωνιωδώς από του τελευταίου πυροβολισμού του Θεοχάρους, καθ' α αι λέμβοι άπομακρυνθείσαι άλλήλων υπό των κυμάτων έπλησίασαν εκ νέου. Τότε ο Θεοχάρης βαρυνθείς να περιμένη πλέον και διά να άναγκάση τον άντιπαλόν του να πυροβολήση τέλος, έγειρείται αίφνης και άνελθών σύσσωμος επί του έδωλιού τής λέμβου του παρουσίάζει τό στήθος του όλόκληρον προς αυτόν. Πλην άνατραπέως παρ' έλπίδα τής λέμβου του έλλείπει ίσοροπίας, τά ύδατα κατέκλυσαν αυτόν.

Ο άνθρωπος είναι περίεργον πλάσμα. Βεβαίως οι κ. κ. Θεοχάρης και Βουγās έλθόντες ένταύθχ ουδένα σκοπόν είχαν ή να φονεύσωσι άλλήλους, και έν τούτοις—τοιούτον είναι τό γενναίον ένστικτον, όπερ ο θεός έθεσεν έν ταις καρδίαις ή-

μάν—τό πρώτον διάθημα, όπερ ο κ. Βουγās έκαμε, επί τή θέα του κινδυνεύοντος όμοίου του, ήτο να τρέξη εις βοήθειάν του.

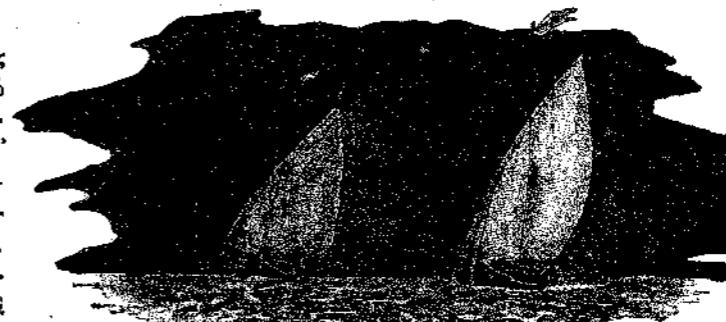
Τότε συνέβη περίεργον γεγονός. Ένφ οι μάρτυρες, άτυπομόνως έσπευδον κωπηλατούντες να προφθάσωσι τον κ. Θεοχάρην, ούτος φανείς πρό των κυμάτων με τό περιστροφον εις τήν χείρα

— Σκύλε! στάσου, άναφανεί αίφνης προς τον κ. Βουγάν, και ταυτοχρόνως πυροβολεί κατ' αυτόν.

Η σφαίρα διήλθε πολύ πλησίον του προσώπου του κ. Βουγā χωρίς να τον έγγίση. Ούτως δέ τότε σκοπεύσας προς στιγμήν τον κ. Θεοχάρην μετανοεί και δεν τον πυροβολεί, αλλά συλλαμβάνων αυτόν εκ τής χειρός τον άνέσυρε εκ τής θάλασσας και κατέρριψεν έν τή λέμβω του χωρίς να τον πειράξη.

Ο Θεοχάρης έμεινε εκεί άκίνητος μέχρις ου έφθασαν εις Πειραιά, χωρίς να ανταλλάξωσι ουδέ μίαν λέξιν, αλλά μόνον ειχε χαμηλώσει τό φέσιόν του διά να μη φάνηται, ότι έκλιει. Πάντες δέ οι λοιποί σεβασθέντες τό αίσθημα του άπληπισμένου αυτού εγωϊσμού, όστις εκρύπτετο εις τά όμματα του άντιπάλου του, δεν του άπέτειναν ουδέμίαν έρώτησιν.

Ο κ. Θεοχάρης ειχε θανασίμως ταπεινωθ ή. Ο δε κ. Βουγās όστις άπέδειξε δικροσύνης τής πάλης ού-

Μετ' όλίγον πάντες έξήρχοντο εις τήν Πειραικήν ακτήν.

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

αυτών κεκοσμημένα δι' ποικίλων προτομών θεοτήτων ή άγιών μόλις έταλαντεύοντο ήτύχως υπό τής θαλάσσης όμοιάζουσαι προς μεγάλους ίχθύς άνερχομένους τήν επιφάνειαν των ύδάτων. Ουδέμία πνοή άνέμου ήν αισθητή έν τώ λιμένι. Καθ' έκάστην τα καίκια πεφορτωμένα εκ διαφόρων καρπών των γειτονικών νήσων, ρίπτουσι εις τήν θάλασσαν τους σεσηπότας εξ αυτών, ους ή πνέουσα μόλις γλυκεία αύρα ταλαντεύει τήδε κακείσε επί των κυκάνων ύδάτων, άτινα παριστάσσι θέαμα ποικιλόχρου, συνεπέα τής χρυσιζούσης μορφής των λεμονίων και πορτοκαλλών, και λοιπών τοιούτων καρπών.

Τήν ήμέραν εκείνην δύο πολεμικά πλοία, έν Ρωσσιόν και έν Γαλλικόν ύπενθύμιζον τήν έν τώ λιμένι παρουσίαν των, δι' των άκουσόμενων ύπ' αυτών συριγγμάτων, επί δέ τής σταθμεούσης έν Πειραιά γαλλικής ναυαρχίδος, ή ναυτική μουσική άνέκρουε διάφορα τεμάχια εκ γαλλικών μελοδραμάτων. Ο ήλιος ήτο έν λαμπρότητι και πολύ εύχάριστος.

Πλην μέλις εξήλθον του λιμένος ο άνεμος έπνεε σφοδρώς. Η μονομαχία έμελλε να γίνη έν τώ νησιδίω τής Ψυτταλείας, του γνωστού έν τή άρχαιότητι σκοπέλου, ένθα κατεβλήθησαν οι όπλιται του Ξέρξου, και όστις προσυλλάττει τό στόμιον τής Σαλαμίνας, πλην ή κατάστασις τής θαλάσσης δεν επέτρεπε να προχωρήσωσι έως εκεί. Τότε άπεφασίσθη να μονομαχησωσι έν τή θαλάσση. Οι μάρτυρες και οι λεμβούχοι, άφήσαντες τον Βουγάν και Θεοχάρην μόνους

έκαστον εις δύο λέμβους, άπεμακρύνθησαν εις άρκετήν άπόστασιν και διηύθονον τήν μάχην. Εύρίσκοντο άκριβώς πλησίον τής θέσεως, ήτοι παρά τώ άκρωτηρίω, ένθεν ο βασιλεύς των Περσών, καθήμενος επί άργυρού θρόνου, έθεάτο τής καταστροφής του στόλου του.

Οι όροι τής έκτάκτου ταύτης μονομαχίας έκανονίσθησαν ταχέως.

— Είσθε έτοιμοι; ήρώτησεν ο Φώτης Βής.

Οι δύο άντίπαλοι, ύψώσαντες τά περιστροφά αυτών άπήντησαν διά καταφατικής κινήσεως.

Ο Φώτης Βής τότε έδωκε τό σημεϊον τής ενάρξεως διά του ρινομάκτρου του.

Έν τώ άμα ήκούσθη έκπυροσκορήσις εκ μέρους του κ. Θεοχάρους, και ή σφαίρα έφάνη πεσούσα όπισθεν του κ. Βουγā, εις πενήτηκοντα ως έγγιστα βημάτων άπόστασιν.

Αι δύο λέμβοι έγκαταλειφθείσαι άνευ διευθύνσεως εις τήν διακρίσιν των άνέμων, έφέροντο τήδε κακείσε υπό των κυμάτων, ότε μεν πλησιάζουσαι, ότε δέ άπομακρυνόμεναι άλλήλων, καθιστώσαι ούτω τήν σκοποβολήν δυσκολωτάτην.

Ο κ. Βουγās άντιληφθείς τής περιστάσεως καλώς, έπεφυλάχθη του να πυροβολήση επί ματαίω, ένφ τούναντιον δύο νέοι πυροβολισμοί εκ μέρους του Θεοχάρους άπέβησαν έντελώς άνευ αποτελέσματος.

Ο κ. Θεοχάρης τότε ένόησεν, ότι εξακολουθών ούτω πυροβολών ταχέως θα έμεινε άοπλος ένώπιον έχθρου ώπλισμένου, και έντελώς εις τήν διακρίσιν αυτού. Έν τούτοις έπειδή ή κατάστασις αυτή δεν έπρεπε να διαρκέση επί άπειρον, εις πρώτην συνάντησιν καθ' ήν αι λέμβοι έπλησίασαν πολύ άλλήλων, ο κ. Θεοχάρης έπυροβολήσεν και πάλιν δις, άνευ αποτελέσματος, μείνας ούτως μετ' μιās μόνον σφαίρας ά-

θα έλθη ή πολυπόθητος εκείνη ώρα των εύχων μας! Ραχήλ τί λέγεις σύ;

Ραχήλ. Και όμως Ξενοφών, ο Δαυίδ μοι έλεγεν, «επεθύμουν να ήμην πάντοτε μνηστήρ».

Ξενοφών. Μήπως και ήμεις άγάπη μου, δεν θα διατηρήσωμεν τον έρωτά μας μέχρι του τάφου;

Ραχήλ. Από ήμεις εξαρτάται.

Φωνή [έξωθεν]. «Ω!... ναί!...»

Ραχήλ [έγειρομένη έπιτρομος, καθώς και ο Ξενοφών]. «Α! ιδού... ήκουσες;

Ξενοφών. Ναι, αλλά τί σημαίνει τούτο; [προχωρεί προς το παράθυρον και παρατηρεί μετά τρόμου έξω. Η Ραχήλ λισταται πεφοβισμένη εν σωπή, και άπροσέμενη με όμμα άκίνητον και άγνά. Έίτα ο Ξενοφών κράζει προς τήν έξω]. «Ε! τίς είναι εκεί;

Ραχήλ [τρέχουσα προς την Θεοδώρα, ήτις εξακολουθεί να κοιμάται]. Θεέ μου!... Ξενοφών, να έξυπνήσω την Θεοδώραν;

Ξενοφών [τρέφων προς αυτήν]. «Όχι!...»

Ραχήλ. «Αλλά τί είδες εις τον κήπον; ποιος είναι;

Ξενοφών. Ουδείς Ραχήλ μου ήσυχασε.

Ραχήλ. «Άς φύγωμεν λοιπόν όργήγορα άπ' αυτό το δωμάτιον. Έλθέ, έλθέ.

Ξενοφών [άρπάζων αυτήν από τον βραχιόνα]. Τί λέγεις Ραχήλ! Θα μάς ιδούσιν. Κάθισε έδω, και μήν κάμνεις ούτω.

Ραχήλ. «Έλθέ πλησίον μου Ξενοφών.

Ξενοφών [πλησιάζων αυτήν]. Μή φοβείσαι, άγάπη μου, [βαθεία σιγή επί τινος σιγμάς]. Πλήν δεν άκούω τώρα τίποτε... Στάσου σύ Ραχήλ έδω, να ρίψω έγώ εν βλέμμα άκόμη εις τον κήπον. [προχωρεί προς το παράθυρον και παρατηρεί έξω περίεξ]. «Αλλά... δεν βλέπω τίποτε... [επανερρήγορος] φωνή ήτις και τίποτε άλλο. Τί κάμνωμεν, ώς λαγωοί;

Ραχήλ. Πλήν ήλθε από έδω πολύ πλησίον.

Ξενοφών. Τί με τούτο; [πλησιάζει και λαμβάνει την χείρα της Ραχήλ]. Μήν είσαι διά τόσον δειλή; [την σύρει προς έν άνάκλιτρον]. «Έλάτε, καθήσατε έδω. [Η Ραχήλ κάθηται άκόμη πεφοβισμένη].

Ραχήλ. Έλα και σύ Ξενοφών κάθησε πλησίον μου. [Ο Ξενοφών κάθηται εις τό άλλο άνάκλιτρον πλησίον της Ραχήλ, και προσκλίνει επ' αυτής βλέμμα πλήρες άγαπίας και έρωτος]. Με εύρίσκεις βεβαίως πολύ δειλήν, δεν είναι άληθής;

Ξενοφών. Ραχήλ μου, ή διάχυσις δύο ψυχών, ώς αι ιδίκαί μας, είναι άμόλυτος και ιερά, την όποιαν ο θεός ποτέ δεν θα θελήσει να διαταράξη. Σε άγαπώ, με άγαπας, και ο θεός μάς βλέπει· μόνοι ήμεις οι τρεις γρηγορούμεν τοιαύτην ώραν! Διατί λοιπόν να φοβήσαι;

Ραχήλ. Έγεις δικαίον, άγαπητέ μου Ξενοφών, δεν φοβούμαι πλέον. Ναι! άς καθήσωμεν λοιπόν να όμιλήσωμεν τρυφερώς, έγκαρδίως, αλλά με σιγανήν φωνήν, και άς μήν έχωμεν πλέον στοχασμούς, είμή τους άμοιβαίους. Σύ δι' έμέ, και έγώ διά σε!

ΣΚΗΝΗ Γ.

Ξενοφών, Ραχήλ, Δαυίδ, Θεοδώρα.

[Η προς τον κήπον θύρα άνοίγεται αίφνης, εισέρχεται ο Δαυίδ φριττωρ με άγριον ύφος και άτημέλητος, κρατών έγκειρίδιον, τρέχει μεθ' όρμης προς τον Ξενοφώντα και την Ραχήλ, άρπάζει αυτήν εκ των άπισθων, την πληττει εις τό στήθος και κίταει νεκρά εις τους βραχιόνας του, λέγων:]

Δαυίδ. Και έγώ· διά σε!...

Ραχήλ [προσπελόνουσα βλέμμα όκτιον και ψυχορραγούσα]. συ... γνώ... μην... ή... μαρ... τον... εις... τους... ού... ρα... νούς... ..

(πίπτει ή αύλαία).

Σ...

Τό γάλα, αι άγκάλαι, και τό μεϊδιάμα της μητρός, είναι ή ζωή του άρρενος γένους.

Η δε προς την μητέρα άχαριστία, ή πηγή της κακίας και της διαφθοράς της κοινωνίας.

μόνον γενναιότητα και αυταπάρνησιν, να δείξη έτι την προς τό σκοποβολείν δεινότητά του, εξεκένωσεν, ενώ έπίστρεφον εις Πειραιά, και τās έξ βολάς του περιστρόφου του επί των γλάρων, οίτινες άρχήθεν παρακολούθουν αυτούς ώς πρόσκοποι κακού οίωνοϋ, δηλοϋντες την παρουσίαν των διά της μονοτόνου και θλιβεράς αυτών φωνής. Δύο έξ αυτών έπεσον υπό τας σφαίρας του περιστρόφου, και περισυνελέγησαν υπό των λεμβούχων.

Μετ' όλίγον πάντες εξήρχοντο εις την Πειραικήν ακτήν σώοι και άβλαβείς, αναμενόμενοι υπό του διευθυντοϋ της άστυνομίας, όστις είχε τέλος άλλ' άργά ανακαλύψει τό καταφύγιόν των.

— Κύριοι, τοίς λέγει, λυπούμαι, πλην έχω καθήκον να σας συλλάβω.

— Και διατί; φίλε μου, ήρώτησεν ο διευθυντής της τραπεζής.

— Διότι, ώς βλέπω, ο κ. Θεοχάρης είναι βαρέως πληγωμένος.

— Βρεγμένος, θέλετε να είπητε.

— Τέλος, ήκουσα πυροβολισμούς.

— Ναι, έκυνηγήσαμεν τους γλάρους, και ιδού μέλιστα έφονεύσαμεν δύο, αυτό ήτο όλη ή ύπόθεσις.

— Γλάροις! . . .

— Μέλιστα παρατήρησατε. Ο κ. Βουγάς τους έφόνευσε. Είχε στοιχηματίσει μετά του κ. Θεοχάρη, και . . .

— Τότε . . . δεν άντιλέγω, άφού σας βλέπω όλους ύγιείς. Και σας εύχομαι να ήσθε πάντοτε καλά. Είσαθε έλεύθεροι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I'

Η Ραλλού μχθούσας τον κίνδυνον, όν είχε διατρέξει ο πα-

τήρ της, έρρίθη εις τās άγκάλας του, κλαίουσα, ώς μικρόν παιδίον. Η δε Σωσάννα Ραμώ ένθουσιασθείσα εκ της όρμης της πυρίτιδος, κατά κληρονομικόν ίσως δικαίον, ήσπάσθη την χείρα του ήρωος εν έξάλλω παραφορξ, ναί, του ήρωος, και άν δεν είπεν εις τον κ. Βουγάν· αίσθε μέγας, ώς εν τή άρχαιοτήτι» τουλάχιστον τό έσυλλογίσθη εν εκυτῆ.

Ο,τι ή Σωσάννα Ραμώ εξεφράζετο αϊφινιδίως και εν όργῆ, άπερισκέπτως ένιστε, τό ήσθάνετο εν ειλικρινεία, ένεργούσα όρμεμφύτως εν τῷ ένθουσιασμῷ αυτης, ώς άληθής Γαλλίς, έχουσα τους τρόπους και τὰ ιδιώματά της.

— Σκέπτομαι, έλεγεν, τί άρα να έγείνεν ο Κώστας διαρκούσης της διαμάχης ταύτης; Άμοιρον παιδίον, πόσον θα εύχαριστηθῆ όταν μάθῃ ότι όλοι έπίστρεψαν σώοι και άβλαβείς. Ο πατήρ της έρωμένης του δεν έπαθε τίποτε . . . δεν έφονεύθη . . . άρκει . . .

Ο Φώτης Βένης τότε, έλαβε τον λόγον!

— Συγγνώμη, Δεσποινίς, τῆ λέγει, έν σας κάμω μικράν παρατήρησιν. Δεν εύρίσκόμεθα εις Ισπανίαν, και δεν είμαι βέβαιος άν ο έννοούμενός σας είναι άκόμη παιδίον . . .

— Οπόταν γίνει έξάδελφός σας δύνασθε να του δώσητε μαθήματα.

— Τούναντιον, ήλπιζον ότι ήθέλετε έπιφορτισθῆ ήμεις τούτο, επανέλαθεν ο Φαναριώτης. Και άκριβώς ώς παιδαγωγός· πού είσαθε, ήθελεν είσθαι έργον σας.

— Τῷ όντι, Κύριε, δίδω μαθήματα, και θα μάθετε παρ' έμοϋ, ότι εν Γαλλία, ο άνθρωπος όστις δεν σέβεται την γυναίκα θεωρείται χωριάτης. Έν Τουρκία όμως δεν συμβαίνει τό αυτό, ώς βλέπω.

Μετά την σκληράν ταύτην προσβολήν, ή Δεσποινίς Ραμώ ήτις ένόμισεν, ότι ήθελεν άποστομώσει τον Φώτην Βένη, εξε-

ΜΙΑ ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΓΝΩΣΙΣ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Θέσατε τό περιεχόμενον τριών ώών εν τινι πινακίω, και άνακατώσατε αυτό έως ότου άφρίση καλώς. Τότε προσθέσατε 250 γραμμάρια άγνης άλεύρου, τσαούτης σακχάρους, όλίγον άλας, εν κοχλιόριον άρώματος πορτοκαλίου και όλίγον άμυλον (νισστέσι). Κατασκευάσατε δι' αυτών ζύμην μάλλον πηκτήν ή μαλακήν, ήν τοποθετήτε επί τινος πλακός μεμουσχευμένης πρότερον δι' έλαιου, και κόπτετε εις μικρά λεπτά τεμάχια, έχοντα τό κέντρον πλατύτερον των άκρων. Διατάξατε ταύτα κατ' άποστάσεις όπως μη συγκολλώνται, ψήσατε εν μικρῷ πυρξ, και θα έχητε τὰ νόστιμα εκείνα τραγήματα, άτινα οι ζαχαροπλάσται σας όνομάζουν «Γλωσσαί των γαλιών».

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

ΗΜΙΚΡΑΝΙΑ

Ο κ. Μουτιν, εν τῷ περιοδικῷ αυτου συγγράμματι 'Επιθεώρησις των Ψυχολογικῶν Έπιστημῶν, δίδωσι ήμιν την περιγραφὴν άπλουστάτου τινος αντιφαρμάκου κατά της νευρικής ήμικρανίας, εις την όποιαν ύπόκεινται γενικώς οι των γραμμάτων άνθρωποι, οι διανοητικοί έργάται, και πολλοί νευρικοί γυναίκες.

Η θεραπεία εκτελεῖται ως εξής:

α' Ο πάσχων άφού καθήσῃ επί τινος καθίσματος, έτερόν τι πρόσωπον, ιδίως άνήρ, τίθησι την μίαν αυτου χείρα ανοικτήν επί του μετώπου και επί του πάσχοντος μέρους, την δε έτέραν χείρα τοποθετεί εις τον λαμόν, προς τό ινίον (σβέρκον). Αι χείρες δέον να έφάπτονται έλαφρῶς.

β' Μετά παρέλευσιν λεπτῶν τινων της ώρας, έπέρχεται αίσθητή άνακούφισις, σπανιώτατα δε συμβαίνει ώστε, άφού παρέλθωσιν δέκα λεπτά μετά την έπαφήν ταύτην των χειρῶν,

πλάγη εκ του σκαπτικού και αϊθιάδους ύφους δι' ού αυτός προσεπάθει ν' άνασκευάζῃ τους πειρακτικούς λόγους της. Ο άνθρωπος ούτος, όν ή ψυχραιμία δεν έγκατέλιπε ποτέ, εξησραλλίζετο πάντοτε εκ των επιθέσεων και ήκολούθει έπιτηδείως την ασφαλέςτην οδόν. Η δε νεάνις, ήτις άνέμενεν έπικουρίαν εκ μέρους του κ. Βουγᾶ, άνελπίστως παρετήρησεν ότι ούτος κατεγίνετο εις τās θωπείας της θυγατρός του, ούδ'όλως φαινόμενος, ότι ήκράτετο της μεταξύ Ραλλούς και Φώτη ζωηράς συνδιαλέξεως.

— Άγαπητέ μου, έξάδελφε, λέγει τότε ο Φώτης Βένη, άποτεινόμενος προς αυτόν, έχετε καιρόν να με άκροασήτε; Έχω να σας όμιλήσω δι' οικογενειακήν τινα ύπόθεσιν.

— Μέλιστα, άμέσως.

— Εύχαριστῶ.

Η παιδαγωγός και ή Ραλλού ήτοιμάζοντο να άποσυρθώσι, ότι ο Φώτης Βένη

— Διατί άπέρχεσθε; Ραλλού, τῆ λέγει, μήπως δεν άποτελείτε μέρος της οικογενείας;

— Βεβαίως, και ή Δεσποινίς επίσης, ή μάλλον σχεδόν, προσέθηκεν ο κ. Βουγᾶς.

— Συγγνώμη, Κύριε, δεν έχω την τιμήν ταύτην, άπήνησεν άμέσως ή Ραμώ, και άκύνουσα τῶ χείλη, να μη είπη τι περισσύτερον, εξήληθεν.

Ότε έμειναν μόνοι οι τρεις, ο Φώτης Βένη λαβών δια των χειρῶν του τās της Ραλλούς και του πατρός της.

— Καλοί μου φίλοι, τοίς λέγει, μετά ιδιαιζούσης συγκινήσεως, άμφιβάλλετε ίσως τί θέλω να σας είπω.

Η Ραλλού έχαμήλωσε τους όφθαλμούς χωρίς ν' άποσύρη την χείρα της.

— Έφ' όσον ήδυνήθη να μαντεύσω, ότι ή έξάδελφῃ μου

ως άνω, να μη άπαλλαγῆ έντελῶς ο πάσχων της ήμικρανίας. Προς διάλυσιν δε της ανακούφσεως, ήτις δύναται να έπέλθῃ συνεπεία της έπαφῆς ταύτης, άπλουδ φύσημα επί του μετώπου άρκει προς τούτο. Η θεραπεία πρέπει να ένεργηται άθορύβως, και εάν ο πονοκέφαλος ήτο ισχυρός, καλόν είναι μετά ταύτην ο πάσχων να άναπνεύσῃ εν άνοικτῇ άτμοσφαιρᾷ».

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ

Ημέραν τινα ο αυτοκράτωρ Ναπολέων έστειλε κατεπειγόντως προς αναζήτησιν του αρχιεπισκόπου της Τουρ, συγγενούς του Βοναπάρτου, διότι αι ύποθέσεις της εκκλησίας δεν έβαινον ποσῶς καλῶς.

Ο αρχιεπίσκοπος έφθανε έσπευσμένως εις τό Τουίλλερί, ο δε αυτοκράτωρ ειδοποιηθείς άμέσως περι τούτου, σπεύδει πρό της θύρας και προχωρῶν εν θυμῷ προς τον αρχιεπίσκοπον Βαράλ, τῷ λέγει:

— Δεν είναι άληθές, έξάδελφε, ότι ή Γαλλία δύναται να ύπάρξῃ και άνευ του Πάππα;

— Ναι, Μεγαλειότατε, όπως ο στρατός δύναται να ύπάρξῃ και άνευ του Ναπολέοντος!

Η συνδιάλεξις αυτη έφαιδρυνε εν τῷ άμα τās εξημένας κεφαλίς, μετέβαλε σκέψεις παρὰ τῷ αυτοκράτορι, και ότε ο αρχιεπίσκοπος έπέστρεφεν εις την οίκίαν του, τῷ έστάλη έπίχρυσος άρχιερατική ράβδος, ήτις ύπάρχει άκόμη σήμερα εν τῇ αρχιεπισκοπῇ της Τουρ.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Ο κακολογῶν, τό σκληρότερον των άγρίων ζώων έστίν. Ο δε κόλαξ τό επικινδυνώδεστερον των οικιακῶν.

Η έλπίς είναι τό όνειρον της γυναίκος.

πραγματικῶς και ειλικρινῶς συνεπάθει προς τον κ. Κώσταν Θεοχάρη, εισώπησα, άλλ' όταν έβεβαίωθην ότι εις όλα ταύτα άπλή φαντασία της δεσποινίδος Ραμώ έπλεξε την ύπόθεσιν ταύτην, έκρινα καλόν να επέμβω, όπως δώσωμεν πέρας εις την ένοχλητικήν ταύτην παρεξήγησιν. Πιστεύω ότι δεν θα δυνηθῆτε να με διαψεύσητε, δεν είναι ούτως; Από της πρώτης άνελίξεως της άνοήτου ταύτης και ρωμαντικής ύποθέσεως, μέχρι της μονομαχίας, ήτις ως έπείζω, έσται τό τελευταίον επεισόδιον, πόσα δυσάρεστα δεν έπῆλθον εξ έρωτος μη ύφισταμένου, και εκ των όνειροπολήσεων μιᾶς παιδαγωγού. Όστε ήδη πρέπει να λησμονηθώσι πάντα ταύτα. Οπόταν οι πατέρες κόπτοιαι τους λάουγγας των την πρώϊαν, τὰ τέκνα των βεβαίως δεν ύπανδρεύονται τό έσπέρας. Εύτυχῶς όμως, άγαπητέ μου Μανώλη, έπραξις καλῶς, έκαμες τό μέρος σου κάλλιστα και έδωκα λαμπρόν μάθημα εις τους σκώπτας, διότι πνιγόμενος ο Θεοχάρης εν τοίς ύδασι, περιέπεσεν εν ταύτῳ και εις τό γελοϊόν. Καλήτερον, άλλ' όφείλετε τώρα διατηροῦντες την ύπεροχήν, και επειδή ή Ραλλού εύρίσκειται πάντοτε αναμειγμένη εις την ιστορίαν ταύτην, να δώσητε πέρας εις τās δυσάρεστους δημοσιεύσεις των έφημεριδων . . . και, εάν ή ιδέα της Ραλλούς τῷ να γείνη όσον ούπω σύζυγος πρεσβευτοϋ δεν τῆ φαίνεται άσχημος;

Η Ραλλού, έρυθραία, έμειδισε προς τον έξάδελφόν της όλως χαριέντως.

— Εύχαριστῶ, είπεν ο κ. Βουγᾶς, είσαθε καλός συγγενής, ως και καλός φίλος, και επειδή έπιθυμείτε, ως ήμεις, να λησμονηθώσι τὰ προηγούμενα, άφού άπαξ δεν διατηρήσαμεν τον λόγον μας, προσδιορίσατε ήδη ήμεις την ήμέραν της τελέσεως των γάμων σας μετά της έξαδέλφης σας και έγώ είμαι πρόθυμος εις όλα.

Τοῦ ὀμιλεῖν προτιμότερον τὸ σιγᾶν, διότι πολλάκις μετανοεῖ τις διὰ τὸ πρῶτον, οὐδέποτε δὲ διὰ τὸ δεύτερον.

Ἴνα ἡ οἰκιακὴ εὐημερία βασιλεύῃ ἐν τῷ συγχρόνῳ πολιτισμῷ ἀπαιτεῖται, ὁ μὲν ἀνὴρ νὰ ᾔηται κωφός, ἡ δὲ γυνὴ τυφλή.

Αἱ ἄσκαπτοι γυναῖκες ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς καρπούς ἐκείνους, ὧν ἡ ὠριμότης εἶναι ἀναγκαία μόνον διὰ μιαν στιγμὴν.

Αἱ γυναῖκες κάλλιον ποιήσονται ἐὰν ἀκολουθῶσι τὰ βήματα τῶν τυφλῶν, ἵνα οἷτινες οὐδέποτε τὸν πόδα στηρίζουσιν πρὶν ἢ βεβαιωθῶσι περὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ ἀργία ὁμοία τῇ σκωρίᾳ ἐστίν. Ὡς αὕτη καταβιβρῶσκει τὴν ψυχὴν τῶν σιδηρῶν, οὕτως καὶ ἐκείνη τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τῶν ὄρων τῆς φιλίας εἶναι, τὸ νὰ μὴ ᾔη τις ὄχληρός.

Εἰς τὰς γυναίκας, ἡ γλυκύτης εἶναι τὸ καλῆτερον μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δικαίου της.

Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ ὄνειρον τοῦ ἐργαζομένου ἀνδρός.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Λύσεις τοῦ 15 ἀριθμητικοῦ προβλήματος

2	5	2
5		5
2	5	2

1η ἀφαίρεσις

3	3	3
3		3
3	3	3

2α ἀφαίρεσις

4	1	4
1		1
4	1	4

3η ἀφαίρεσις

Πρῶτος λυτὴρ τοῦ ἀνωθι προβλήματος εἶναι ὁ κ. Κ. Δ. Φραγκόπουλος ἐκ Πατρῶν, πρὸς ὃν θ' ἀποστείλωμεν τὸ ὑποσχθεὲν δῶρον. Ὁμοίως ἔλυσαν αὐτὸ καὶ οἱ κ. Π. Φατσέας ἐκ Ναυπλίου, καὶ Δ. Γ. Καλλίνικος ἐκ Ζακύνθου.

Λύσεις τοῦ 16 αἰνίγματος

ΠΑΡΙΣ - ΡΙΣ

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κ. Π. Φατσέας ἐκ Ναυπλίου, καὶ Ἴω. Κουμπῆς ἐξ Ἀθηνῶν.

Λύσεις τοῦ 17 αἰνίγματος

Τὸ 1 εἶναι δύο, ἥτοι $e + v = 2$

Τὸ 2 εἶναι τρία, ἥτοι $d + u + \omega = 3$.

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ Κύριοι, Π. Φατσέας καὶ Ι. Κουμπῆς. Συνεπῶς τῆς ἐγγράφου λατρικῆς συμβουλῆς δικαιούται ὁ πρῶτος, ὅστις δύναται νὰ ζητήσῃ ταύτην διὰ τοῦ γραφείου τῆς «Φύσεως».

18

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Εἰς κοχλίας (σάλιαγκος) ἀνέρχεται στύλον δεκαεῖς μέτρων ὄψους.

Καθ' ἐκάστην ἀναβαίνει δύο μέτρα, τὴν νύκτα δὲ κατέρχεται ἓν.

Μετὰ πόσας ἡμέρας θὰ φθάσῃ τὴν κορυφὴν τοῦ στύλου;

Εἰς τὸν λυτῆρα δωρεῖται ἀνάλογον δῶρον.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Α. Β. Πάτρας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις παρεδόθη πληρῶσεναι ταύτην.—Δ. Γ. Ἀθήνας. Διευθυνσις ὑμῶν διορθώθη καὶ φύλλα ἀποστάλησαν ἱπανειλημμένως. Πιστεύομεν ἤδη ἐλάβετε αὐτά.—Κ. Α. Θήραν. Ἐπιστολή σας μετὰ ἐπιταγῆς ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ.—Ι. Ν. Δ. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν καὶ κάποια ἐνέργειαν ἐκ μέρους σας. Ἀπόδειξις στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ. Γράφομεν ταχυδρομικῶς.—Α. Π. Ἀμφισσαν. Ἐπιστολήν σας μετὰ ἐπιταγῆν ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀρνηθέντα διεγράψαμεν. Εἴμεθα ὑπόχρεοι διὰ φροντίδας.—Ν. Β. Ἀχαΐαν. Ἐπιστολή ἐλήφθη καὶ εἴμεθα ὑπόχρεοι διὰ πληροφορίας κτλ. θὰ γράψωμεν ταχυδρομικῶς πάλιν. Συμφωνοῦμεν.—Α. Ε. Καλαμπάκαν. Ἐπιστολή καὶ συνδρομὴ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀγελάστου φύλλον ποῦ διευθύνεται; ἀπαντήσατε παρακαλοῦμεν.—Η. Κ. Σύρον. Ἐπιστολή σας μετὰ ἐσωκλείστων χρημάτων ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν.—Α. Ξ. Πάτρας. Οὐχὶ δὲν ἐλάβομεν τίποτε εἰσέτι.—Ν. Π. Ναύπλιον. Εἴμεθα σύμφωνοι. Ἀναμένομεν.—Κ. Α. Κέρκυραν. Σᾶς ἐγράψαμεν χθές.—Ν. Μ. Κέρκυραν. Ἀναμένομεν.—Π. Φ. Ναύπλιον. Ἐχετε δίκαιον, πλὴν μᾶς ἐστάλη ὑπὸ συνδρομητοῦ, ὡς βλέπετε. Ἀναμένομεν ἰδικὰ σας, ἀλλὰ πρωτότυπα, καὶ ὠραῖα ὡς γράφετε.—Α. Β. Κεφαλόβρυτον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις καὶ δῶρα ἀποστέλλονται σὺν παρόντι φύλλῳ. Προσχωγαί γενήσονται, ὡς ἐλπίζεται ἤδη. Ἀριθμὸς σας καλὸς, πλὴν ἐνεργεῖτε.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς Γλώσσης κ. Φ. Ι. Σιγάλας, μετόκησεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν, ὑπ' ἀριθ. 37 οἰκίαν, ἀντικρὺ τοῦ Νέου Χημείου, καὶ τοῦ ἐν Νεαπόλει Γυμνασίου. Δέχεται παραδόσεις εἰς τὰς γλώσσας ταύτας, προσέτι δὲ θὰ ευστήσῃ καὶ Ἑσπερινὰς Συνδιαλέξεις, εἰς ἃς θὰ λαμβάνωσι μέρος καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ μαθητευόμενοι.

Ἡ ΦΥΣΙΣ λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀξιοτίμους αὐτῆς Συνδρομητάς, ὅτι χάριν εὐκολίας δύναται νὰ πέμπωσιν αὐτῇ τὰς συνδρομὰς εἰς ἑλληνικά τραπεζογραμμάτια, χάρτινα ἰταλικά φράγκα, χάρτινα αὐστριακὰ φιορίνια, τραπεζικὰ συναλλάγματα ἐπὶ Παρισίων, μάρκας, καὶ γραμματόσημα ἑλληνικά, γαλλικά, αὐστριακά, ἀμερικανικά καὶ ἰταλικά.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ: 4ε' ἐν ἔτος φρ. 10

» » 4ε' ἐξ ἡμέρας φρ. 6

Οἱ προπληρόντες ἐτήσιαν συνδρομὴν δικαιούνται εἰς τὰ ὑπὸ τῆς «Φύσεως» παρεχόμενα δῶρα καὶ τὰς ἐτησίας κληρώσεις τῶν λαχείων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἀποτείνονται ἐγγράφως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φύσεως», ὡς καὶ οἱ ἀποστέλλοντες πρὸς αὐτὴν τὴν συνδρομὴν των, καὶ οἱ αἰτοῦντες παντοειδεῖς παρ' αὐτῆς πληροφορίας, νὰ ἀναγινώσκωσι τὰς Ἀνταποκρίσεις τῆς Φύσεως, ἐνθα θὰ εὐρίσκωσι τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν.

Πρὸς τοὺς συνδρομητάς τῆς

«ΦΥΣΕΩΣ»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» ἀναδέχεται τὴν προμήθειαν εἰσοδήτου ἀντικειμένου ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐπὶ προμηθείᾳ 5 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς.